

17° Kamer

NR. PARKET: 250/2009

NR. ARREST:

10 mei 2011

Het hof van beroep te Gent, zeventiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Not. DE.64.L9.100823

Herstellvordering
Vergunningsregister

van:
het openbaar ministerie

tegen:

Nr. _____ kraanman, geboren te _____ op
_____ wonende te _____

beklaagde,

verdacht van:

Te _____ :

A. vanaf 22 februari 2006 tot en met datum der dagvaarding (12 juni 2008)

bij inbreuk op de artikelen 12, 14 §1 en 20, strafbaar gesteld door artikel 56.1 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijts het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door bedrijfsafvalstoffen, namelijk bouwafval, afkomstig van de afbraak van woningen, wrakken, rubberen baden, schroot (cfr. stuk 4 en de fotovaststellingen) te hebben achtergelaten of verwijderd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

- 1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decreetale of reglementaire voorschriften;
- 2° door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 §1 of §6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 §6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 §2;
- 3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;
- 4° door afgifte aan een in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:
 - a. mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,
 - b. nuttig kan toepassen.

Zich tevens voor de tenlastelegging A te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn onder verbeurte van een dwangsom.

B. Vanaf 22 februari 2006 tot en met datum der dagvaarding (12 juni 2008)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22 en 39 § 1 2, 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 43, 71 en 80 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het voormeld milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decreetale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid na te leven, namelijk

bij inbreuk op artikel 4.1.1.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant een inrichting van derde klasse strekkende tot het aannemen van graaf- en afbraakwerken in landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 welke conform artikelen 11 en 15 van het Koninklijk besluit d.d. 28 december 1972 enkel bestemd is voor (para)agrarisch activiteiten.

C.- Bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid, strafbaar gesteld door artikel 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw. (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of

het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. a) op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (stuk 44 van 66.L9.100822/06)

het plaatsen van een ijzeren hek op perceel dienende voor een loop piste voor paarden

- b) vanaf niet nader te bepalen datum in de periode 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding (12 juni 2008)

het in stand houden van de onder C3a) omschreven wederrechtelijke werken

2. a) op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 1999 (stuk 44 van 66.L9.100822/06):

het verbouwen van een paardenstalling van ongeveer 125 vierkante meter door de houten balken van het dak te vervangen door ijzeren en de houten muren te vervangen door golfplaten op perceel stuk 4 en 50 van 66.L9.100822/06)

- b) vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 1999 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding (12 juni 2008)

het in stand houden van de onder C2a) omschreven wederrechtelijke werken

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied met bijzondere waarde, in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978.

D. Vanaf 22 februari 2006 tot en met datum der dagvaarding (12 juni 2008)

bij inbreuk op artikel 99 § 1 5° a), strafbaar gesteld door artikel 146 al. 1-1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1-5° a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde hierboven uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen;

Spreekt voor de beklaagde de verplichting uit om eenmaal een bedrag van € 25, met 45 opdecimen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt aan de beklaagde een vergoeding op van € 30,69;

Veroordeelt de beklaagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op € 164,35.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de veroordeelde tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed aalegen te

binnen vijftien maanden vanaf huidig vonnis uit te voeren door het volgende:

- verwijderen van alle opgeslagen materialen en materieel;
- verwijderen van de aangevoerde grond;
- verwijderen van de paardenpiste;
- herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 150 per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

Beveelt dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Veroordeelt de beklaagde tot het verwijderen van de in strijd met het afvalstoffendecreet achtergelaten afvalstoffen binnen een termijn van 15 maanden, onder verbeurte van een dwangsom van € 100 per dag vertraging in nakoming van dit bevel.

*

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 16 februari 2009 door de beklaagde tegen alle schikkingen ten zijne laste;
- 17 februari 2009 door het openbaar ministerie tegen alle schikkingen wat de beklaagde voornoemd betreft.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 22 maart 2011 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat te in aanwezig van meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie, in zijn vordering, bij monde van mevrouw substituut-procureur-generaal.

1. De hoger beroepen van de beklaagde en het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. In de telastlegging A dient een materiële misslag te worden verbeterd: waar er staat "*rubberen baden*" dient dit te worden gelezen als "*rubberen banden*".

In de telastlegging B dient waar er staat:

"als exploitant een inrichting van derde klasse strekkende tot het aannemen van graaf- en afbraakwerken in landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 welke conform artikelen 11 en 15 van het Koninklijk besluit d.d. 28 december 1972 enkel bestemd is voor (para)agrarisch activiteiten,"

dit te worden gelezen als:

"als exploitant een inrichting van de derde klasse, met name een inrichting strekkende tot het aannemen van graaf- en afbraakwerken, te hebben geëxploiteerd in een volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978, landschappelijk waardevol agrarisch gebied, welk gebied conform de artikelen 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 enkel bestemd is voor (para)agrarisch activiteiten."

In fine van de telastlegging C dient waar er staat:

"in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978",

dit te worden gelezen als:

"in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978."

In onderdeel 1.b van de telastlegging C dient een materiële misslag te worden verbeterd: waar er staat "*C3a*" dient dit te worden gelezen als "*C.1.a*".

In de telastlegging D dient eveneens waar er staat:

"in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978",

dit te worden gelezen als:

"in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan Dendermonde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978."

De aldus verbeterde telastleggingen A, B, C, en D hebben betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen en de beklaagde heeft er zich op verdedigd. Het gaat enerzijds om de rechtzetting van louter materiële vergissingen, anderzijds om aanvullingen/preciseringsen die blijken uit het strafdossier waarover tegenspraak werd gevoerd en met betrekking tot dewelke de beklaagde zich niet kon vergissen.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A, B, C en D, betreft het deze telastleggingen zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd.

3. De feiten omschreven onder de telastleggingen A, B, C.1.a-b, C.2.a-b en D.1 tot en met D.6 zijn in hoofdte van de beklaagde voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, namelijk vanaf 12 juni 2008.

Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen. De strafvordering met betrekking tot de onderscheiden telastleggingen is niet vervallen door verjaring.

4.1. Bij artikel 9 van *het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen"*, ook genoemd Milieuhandavingsdecreet, hier verder afgekort tot MHD (B.S. 29 februari 2008), werd *het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid* (ook genoemd Decreet Milieubeleid, hier verder afgekort tot DABM) aangevuld met een titel XVI.

Bij artikel 23 van het MHD werd artikel 56 van *het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen* (hierna: Afvalstoffendecreet) gewijzigd.

Het nieuwe artikel 56 Afvalstoffendecreet bepaalt:

"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid".

Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

Sedert 1 mei 2009 is de onder de telastlegging A omschreven feitelijke gedraging strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid DABM, zoals aangevuld door het MHD van 21 december 2007, dat bepaalt:

"Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van € 100 tot € 500.000 of met een van die straffen."

Bij artikel 34 MHD werd artikel 39 § 1 van *het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning* (hierna: Milieuvergunningsdecreet) gewijzigd.

Het nieuwe artikel 39 Milieuvergunningsdecreet bepaalt:

"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."

Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

De telastlegging B slaat op de niet naleving van in Vlare II voorgeschreven milieuvergunningsvoorwaarden met betrekking tot de verenigbaarheid van de inplantingsplaats van de inrichting met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan of in een ander plan van aanleg. Deze telastlegging slaat dus niet op de niet naleving van emissie-normen inzake stof, geur, lawaai en trillingen.

Het onder B te last gelegde feit is dan ook sedert 1 mei 2009 strafbaar krachtens artikel 16.6.1.§1, eerste lid DABM, zoals aangevuld door het MHD van 21 december 2007, dat bepaalt:

"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van € 100 tot € 250.000 of met een van die straffen."

4.2. De vaststellingen onder randnummer 4.1 houden geen heromschrijving van de te last gelegde feiten in, doch betreffen de loutere vaststelling dat, in acht genomen de decreetswijzigingen die zich voordeden tussen het tijdstip van de te last gelegde feiten en het huidige arrest, deze feitelijke gedragingen nog steeds strafbaar zijn gesteld.

Wanneer de straf, ten tijde van dit arrest bepaald, verschiet van die welke ten tijde van de onderscheiden misdrijven was bepaald, zal het hof, voor zover de misdrijven bewezen zijn en een straf dient te worden uitgesproken, met toepassing van artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek de minst zware straf toepassen.

5.1. Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (hierna aanpassings- en aanvullingsdecreet genoemd) werden onder meer de artikelen 99 en 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna Stedenbouwdecreet 1999 genoemd) gewijzigd (B.S. 15 mei 2009). Krachtens artikel 112 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet is dit in werking getreden op 1 september 2009.

In uitvoering van artikel 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (hierna VCRO genoemd). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

Artikel 4.2.1.1° a en c VCRO bepaalt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

1° de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken:

a) het optrekken of plaatsen van een constructie,

b) (...)

c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie;"

Artikel 4.2.1.5° a VCRO bepaalt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

5° een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor:

a) het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval."

Inbreuk op de artikelen 4.2.1.1° a en c en 4.2.1.5° a wordt strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO dat bepaalt:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die: de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt".

Artikel 6.1.3 bepaalt: *"Alle bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn van toepassing op de in artikel 6.1.1 vermelde misdrijven."*

De aan de beklaagde te last gelegde feiten omschreven onder de telastleggingen C.1, C.2 en D maken derhalve sedert 1 september 2009 een inbreuk uit op respectievelijk de artikelen 4.2.1.1° a, 4.2.1.1° c en 4.2.1.5° a, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 6.1.3 VCRO.

5.2. Met betrekking tot de aan de beklaagde te last gelegde instandhoudingsmisdrijven omschreven onder de telastleggingen C.1.b, C.2.b en D.1 tot en met D.6 is het zo dat artikel 6.1.1, derde lid VCRO (voorheen artikel 146, derde lid Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18

mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft) bepaalt:

"De strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied."

Artikel 6.1.2 VCRO bepaalt: *"Artikel 6.1.1, derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk vernietigd bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt:*

Deze bepaling heft de strafbaarstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op."

Dit brengt mee dat met ingang van 22 augustus 2003, datum waarop artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003), in werking is getreden, het in stand houden van inbreuken, vermeld in artikel 6.1.1, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° VCRO, geen misdrijf is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

De handelingen en werken, waarop de telastleggingen C.1, C.2 en D.1 tot en met D.6; betrekking hebben, zijn volgens het gewestplan Dendermonde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 september 1978, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Dit is sedert 1 september 2009 geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 6.1.1, derde lid VCRO. De landschappelijk waardevolle agrarische gebieden, evenals de agrarische gebieden met bijzondere waarde (zie hierna), worden immers niet genoemd in artikel 1.1.2, 10° VCRO dat bepaalt wat voor de toepassing van het VCRO dient verstaan te worden onder ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Tot vóór 1 september 2009 was landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een agrarisch gebied waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen, als agrarisch gebied met bijzondere waarde wel te aanzien als ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid Stedenbouwdecreet 1999. Dit artikel bepaalde immers dat onder ruimtelijk kwetsbare gebieden ook verstaan worden de agrarische gebieden met bijzondere waarde.

In de periodes nader omschreven in de telastleggingen C.1.b, C.2.b en D.1 tot en met D.6 en op 26 juni 2008, zijnde het tijdstip waarop de strafvordering en de er op gesteunde herstellvordering werden aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding aan de beklaagde, was het in stand houden van de toestand omschreven in de telastleggingen C.1.a, C.2.a en D.1 tot en met D.6 dan ook (nog) strafbaar.

Sedert 1 september 2009 is het onder de telastleggingen C.1.b, C.2.b en D.1 tot en met D.6 te last gelegde misdrijf van in stand houden echter niet langer strafbaar.

Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf van in stand houden na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd geadieerd door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding aan de beklaagde, heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg. De beklaagde dient dan ook voor de telastleggingen C.1.b, C.2.b en D.1 tot en met D.6 te worden ontslagen van rechtsvervolging.

5.3. Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het in de telastleggingen C.1.b, C.2.b en D.1 tot en met D.6 te last gelegde misdrijf het

verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft, kan er thans geen sprake meer zijn van samenloop met het in de telastlegging C.1.a en C.2.a aan de beklaagde te last gelegde misdrijf van het uitvoeren van werken zonder de vereiste vergunning.

De feiten ten grondslag liggend aan de telastlegging C.1.a worden in de tijd gesitueerd *"op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995"* en de feiten ten grondslag liggend aan de telastlegging C.2.a worden in de tijd gesitueerd *"op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 1999"*, terwijl het aanvankelijk proces-verbaal dateert van 15 februari 2006 (zie stuk 2, onderkast 2 strafdossier), hetzij, in de zelfs meest ongunstige veronderstelling voor de beklaagde dat het werk omschreven onder de telastlegging C.2.a pas werd beëindigd op 31 december 1999, ruim zes jaar na de uitvoering van het werk, zodat de strafvordering met betrekking tot de wanbedrijven omschreven onder de telastleggingen C.1.a en C.2.a is vervallen door verjaring nu de verjaring niet binnen de geldende termijn van vijf jaar werd gestuit of geschorst.

5.4. Tot vóór 1 september 2009 was het zo dat de opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf van in stand houden op zich, bij afwezigheid van een andersluidende bepaling, niet meebracht dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij, voor zover bewezen, plaats vond, niet langer de grondslag kon uitmaken van de herstellvordering, noch dat het hof als strafrechter, voor wie de herstellvordering werd ingeleid op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, zijn bevoegdheid verloor om er over te oordelen. Sedert de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009 is er echter een andersluidende bepaling, meer bepaald artikel 6.1.1, vierde lid VCRO, dat bepaalt dat een herstellvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen, vanaf 1 september 2009 niet langer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld, wat hier het geval is.

Samen gelezen verhinderen artikel 6.1.1, derde en vierde lid VCRO derhalve dat, ook al zouden de feiten van instandhouding in hoofde van de beklaagde bewezen worden verklaard, hem een herstelmaatregel op grond van die feiten van instandhouding wordt opgelegd omdat deze op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar zijn gesteld.

Voor zover evenwel het oprichtingsmisdrijf omschreven onder de telastlegging C.1.a in hoofde van de beklaagde bewezen zou zijn, zou hem wel nog een herstelmaatregel op grond van dit oprichtingsmisdrijf, dat de toereikende grondslag vormt voor de vordering tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, kunnen worden opgelegd. Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechter werd ingeleid, was het misdrijf van instandhouding immers nog strafbaar, zodat er toen nog samenloop was met het misdrijf van uitvoeren van werken. Op dat tijdstip was noch het oprichtingsmisdrijf, noch het instandhoudingsmisdrijf verjaard zodat de herstellvordering, in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastlegging C.1.a, tijdig is gesteld.

Het hof merkt hierbij op dat met betrekking tot het verbouwen van de paardenstalling (telastlegging C.2.a) er geen herstellvordering bij het parket of de rechtbank werd ingeleid en dat met betrekking tot het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval enkel het in stand houden van deze toestand aan de beklaagde wordt te last gelegd.

6. Met de hiervoor onder randnummers 4 en 5 genoemde bepalingen van het MHD, het DABM, het aanpassings- en aanvullingsdecreet en de VCRO werd tijdens de behandeling van de zaak voor het hof rekening gehouden en op de terechtzitting werd er tegenspraak over gevoerd.

7. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen. Het hof verwijst o.m. expliciet naar de visuele vaststellingen van de verbalisanten en de bij het strafdossier gevoegde foto's. De beklaagde heeft overigens voor het hof, net als tijdens het opsporingsonderzoek en voor de eerste rechter, deze hem te last gelegde feiten niet betwist.

8. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A en B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat ingevolge artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek voor deze feiten samen aan deze beklaagde slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

Bij het bepalen van de zwaarste straf houdt het hof voor elk misdrijf met toepassing van artikel 2 van het Strafwetboek rekening met de lichtste straf.

Met betrekking tot de telastlegging A voorzag het Afvalstoffendecreet in een bestraffing met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van € 100 tot € 10.000.000 of met één van die straffen alleen. Het DABM bepaalt straffen van één maand tot vijf jaar gevangenisstraf en € 100 tot € 500.000 geldboete of een van die straffen.

Met betrekking tot de telastlegging B voorzag het Milieuvergunningsdecreet in een bestraffing met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en/of een geldboete van € 100 tot € 100.000. Het DABM bepaalt straffen van een maand tot twee jaar gevangenisstraf en € 100 tot € 250.000 geldboete of een van die straffen.

Gelet op artikel 2, tweede lid, en artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek dienen de nieuwe straffen die op het misdrijf omschreven onder de telastlegging A zijn gesteld, te worden toegepast.

Bij de straftoemeting houdt het hof er rekening mee dat de beklaagde wetens en wilens gehandeld heeft in strijd met wezenlijke voorschriften van het Afvalstoffendecreet en het Milieuvergunningsdecreet. Vroegere veroordelingen wegens inbreuken op de milieu- en afvalreglementering hebben er de beklaagde niet van weerhouden opnieuw het belang van de samenleving, het leefmilieu en zijn directe bureu bij de naleving van de milieuwetgeving totaal ondergeschikt te maken aan zijn eigen (financiële) belangen. Niettegenstaande zijn beloften om de bedrijfsafvalstoffen op legale wijze van zijn terrein te verwijderen en een einde te stellen aan de exploitatie van de inrichting op een daarmee niet verenigbare inplantingsplaats heeft hij gedurende lange tijd, meer bepaald gedurende de periode nader bepaald in de telastleggingen A en B, nagelaten aan de misdrijven een einde te stellen. Pas nu schijnt hij enige inspanning te doen om het terrein volledig op te ruimen. De beklaagde dient echter te beseffen dat het plegen van milieudelicten niet lonend kan blijven.

De door de eerste rechter aan de beklaagde opgelegde geldboete is daarom een passende bestraffing voor de thans bewezen verklaarde telastleggingen A en B samen. Zij is tevens noodzakelijk om de beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

De bewezen misdrijven werden gepleegd na 29 februari 2004 zodat, zoals de eerste rechter terecht deed, de geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdecimem moet worden verhoogd.

9. Door de eerste rechter werd verder passend beslist over de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders, en de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, met dien verstande dat deze vaste vergoeding thans moet bepaald worden op € 31,28 (toepassing van artikel 91, 2° lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950, na vernietiging van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken bij arrest nr. 188.928 van de Raad van State van 17 december 2008, en toepassing van artikel 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950, waarbij de vaste vergoeding van € 25 na indexatie conform de inhoud van de ministeriële omzendbrief nummer 131bis (B.S. 16 februari 2011) thans € 31,28 bedraagt).

10. Het ten tijde van de feiten geldende artikel 59 van het Afvalstoffendecreet bepaalde:

"§ 1. Degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet, wordt door de rechtbank veroordeeld tot het verwijderen ervan binnen een door haar vastgestelde termijn.

*§ 2. Onverminderd het bepaalde in § 1 kan de veroordeelde worden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente, door de afvalstoffenmaatschappij of door het Vlaamse Gewest.
(...)"*

Een wezenlijk gelijkaardige verplichting voor de rechter is vervat in artikel 16.6.4 DABM, dat bepaalt:

"Wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, wordt door de strafrechter veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.

Met behoud van de toepassing van de bepalingen in het eerste lid kan de veroordeelde worden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest."

De eerste rechter beval krachtens artikel 59 § 1 Afvalstoffendecreet terecht de verwijdering van de afvalstoffen. De beklagde dient, thans gelet op artikel 16.6.4 DABM, te worden veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de (nog) achtergelaten afvalstoffen. De termijn die aan de beklagde daartoe kan worden gegeven, dient in redelijkheid bepaald te worden op één jaar. Deze termijn volstaat ruimschoots om de beklagde toe te laten te voldoen aan het hem gegeven bevel zodat de termijn van 15 maanden die de eerste rechter verleende in die mate kan verminderd worden.

Terecht vordert het openbaar ministerie de verbeurte van een dwangsom van € 100 per dag vertraging in de uitvoering van het bevel tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen.

Gelet op de lange tijd sedert dewelke reeds kon worden overgegaan tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen en de ruime termijn welke aan de veroordeelde thans hiertoe nog wordt verleend, is er geen reden om bij toepassing van artikel 1385b/s laatste alinea van het Gerechtelijk

Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

11.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de bijlage aan zijn brief van 28 juni 2007 (zie onderkافت II, stuk 54 tot en met 59, van het strafdossier) het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand, wat impliceert:

- verwijderen van alle opgeslagen materialen en materieel;
- verwijderen van de aangevoerde grond;
- verwijderen van de paardenpiste;
- herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand.

De vordering is gesteund op artikel 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999, thans artikel 6.1.41 VCRO.

11.2. Vooraleer de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij het parket werd Ingeleid, verleende de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, op 12 juni 2007 een eensluidend advies en verklaarde hij zich akkoord met de aard van de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (zie onderkافت II, stuk 60, 61 en 62 van het strafdossier).

11.3. In de mate dat deze herstellvordering betrekking heeft op het verwijderen van alle opgeslagen materialen en materieel, het verwijderen van de aangevoerde grond en het herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand en derhalve gesteund is op de telastleggingen D.1 tot en met D.6 kan ze niet meer worden ingewilligd gelet op hetgeen hiervoor onder randnummer 5.4, eerste alinea, werd uiteengezet.

In de mate dat deze herstellvordering betrekking heeft op het verwijderen van de paardenpiste, stelt het hof vast dat er enkel vervolging werd ingesteld voor *"het plaatsen van een ijzeren hek op perceel dienende voor een looppiste voor paarden"* (telastlegging C.1.a). Gezien de herstellvordering voor de strafrechter noodzakelijk moet gesteund zijn op een misdrijf, kan ze niet verder strekken dan het horen bevelen van de verwijdering van dat ijzeren hek, dat een integrerend onderdeel uitmaakt van de paardenpiste waardoor de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur wel degelijk ook betrekking heeft op dat ijzeren hek.

Zoals hiervoor onder randnummer 5.4, derde alinea, uiteengezet, dient het hof met betrekking tot de telastlegging C.1.a derhalve nog te onderzoeken of deze feiten bewezen zijn en desgevallend welk gevolg er dient te worden gegeven aan de herstellvordering gesteund op deze telastlegging.

Volledigheidshalve voegt het hof hier nog aan toe dat voor zover deze vordering tot het verwijderen van dat ijzeren hek ook gesteund is op de telastlegging C.1.b, ze niet meer kan worden ingewilligd gelet op hetgeen hiervoor onder randnummer 5.4, eerste alinea, werd uiteengezet.

11.4. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging C.1.a in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen. Het hof verwijst o.m. expliciet naar de visuele vaststellingen van de verbalisanten en de bij het strafdossier gevoegde foto's. De beklaagde heeft overigens voor het hof, net als tijdens het opsporingsonderzoek en voor de eerste rechter, dit hem te last gelegde feit niet betwist.

11.5. Artikel 6.1.41.§1, eerste lid VCRO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"*.

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, waarbij er o.m. op gewezen wordt dat de paardenpiste, en derhalve ook het ijzeren hek dat zoals reeds gesteld een integrerend onderdeel uitmaakt van de paardenpiste, het landschappelijk waardevol agrarisch gebied onnodig diep aansnijdt terwijl het achtergelegen gebied onaangefast is en dat de aanwezigheid van de piste, en derhalve ook van het ijzeren hek dienende voor een looppiste voor paarden, op permanente wijze de agrarische bestemming ontnemt, is het hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. Verder wordt door de motivering van de herstellvordering door de herstellvorderende overheid aangetoond dat door het opleggen van een andere herstelmaatregel dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad.

Het hof ziet dan ook geen redenen om de vordering tot herstel in zoverre zij betrekking heeft op het ijzeren hek, dienende voor een looppiste voor paarden, zonder gevolg te laten.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de telastlegging C.1.a een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellvordering, gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastlegging C.1.a, werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

11.6. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn voornoemde brief van 28 juni 2007 met bijlage de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 150 per dag vertraging. Het openbaar ministerie heeft wat hem betreft voor het hof geen zodanige vordering gesteld.

Gelet op het lange talmen van de beklaagde om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sinds dewelke de beklaagde al kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de, in acht genomen de aard van de wederrechtelijke constructie, ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

12. Overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering had de eerste rechter de burgerlijke belangen ambtshalve moeten aanhouden, zelfs bij ontstentenis van burgerlijke partijstelling, gezien de zaak wat die belangen betreft niet in staat van wijzen is. Het behoort zulks alsnog te doen.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtdoende op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en op de artikelen:

- 2, 3, 38, 40, 41 en 65 van het Strafwetboek,
- 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- 162, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 36 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid,
- 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
- 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
- 1385*bis* en 1385*ter* van het Gerechtelijk Wetboek,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 2 februari 2009 ontvankelijk en er ten gronde over beslissende met eenparige stemmen:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verbeter de telastleggingen A, B, C en D als hiervoor nader bepaald onder randnummer 2.

Verklaart de strafvordering tegen de beklaagde met
betrekking tot de telastleggingen C.1.a en C.2.a vervallen door verjaring.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de
telastleggingen C.1.b, C.2.b en D.1 tot en met D.6.

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A
en B samen tot een geldboete van € 500, verhoogd met 45 opdecimen, aldus
gebracht op € 2.750,00.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan
de beklaagde opgelegde geldboete van € 2.750,00 zal mogen vervangen
worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25,00,
verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze
van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de
slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan op zijn kosten over te gaan tot het inzamelen,
vervoeren en verwerken van de afvalstoffen achtergelaten op de percelen
gelegen te en ten kadaster gekend
onder en dit
binnen een termijn van één jaar te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest
kracht van gewijsde zal hebben.

Veroordeelt de beklaagde zo hij niet zelf overgaat tot het
inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen, tot terugbetaling van
de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen
door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het
Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de
veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van
€ 100,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf
het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in
kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de
plaats te nader vermeld in
de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand binnen een
termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van
gewijsde zal treden, dit door de verwijdering van het ijzere hek, dienende
voor een looppiste voor paarden, voorwerp van de bewezen verklaarde
telastlegging C.1.a.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de vorige staat wordt
hersteld binnen voormelde termijn de stedenbouwkundig inspecteur en/of het
college van burgemeester en schepenen van de gemeente Buggenhout
ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen
thans is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur door de
veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50,00 per dag
vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van
de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde
zal treden.

Willigt de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur niet in voor zover zij betrekking heeft op het verwijderen van alle opgeslagen materialen en materieel, het verwijderen van de aangevoerde grond en het herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand en verklaart de op deze onderdelen van de herstellvordering geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in het geheel begroot op € 164,35 in eerste aanleg en op € 112,74 in beroep, en stelt vast dat alle kosten waartoe de beklaagde wordt veroordeeld, ondeelbaar werden veroorzaakt door de in zijne hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

(Kosten hoger beroep: afschrift vonnis: 31,35 euro + opstelrecht: 30,00 euro + expeditierecht: 2 x 2,85 euro + dagvaarding beklaagde: 35,44 euro = subtotaal: 102,49 euro + 10 % op het geheel: 10,25 euro = totaal: 112,74 euro).

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 31,28.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit arrest is gewezen door het hof van beroep te Gent, zeventiende correctionele kamer, samengesteld uit:

wn. kamervoorzitter – raadsheer;
raadsheer;
plaatsvervangend raadsheer;

en bijgestaan door:

griffier;

en na ondertekening door voornoemden, uitgesproken in openbare terechtzitting, door de zeventiende correctionele kamer bij het hof van beroep te Gent, op 10 mei 2011,
door:

- wn. kamervoorzitter – raadsheer;
in aanwezigheid van het openbaar ministerie:

- substituut-procureur-generaal;
en bijgestaan door:

griffier;